

VRTČEVA PRILOGA.

Molitev sirote.

Pričelo leto tek je nov —
Ljudém naděje nosi;
In večni Oče Ti duhóv,
Čuj, kar sirota prosi!

Jedíno, kar še svet za mé
Tolažbe hrani, sreče
To máterino je srcé,
Srcé gorkó — ljubečel!

A mati bólna je sedāj:
Moč peša jej in — peša;
In skóro se bojim, da kdāj
Sirota je — pogreša! — —

Moj Oče, prosim Te za to:
Naj sreča se obrne;
Naj v máterino se teló
Moč nova — z letom yrne! — —

Vitalis.

B é d a.

(Iz ruskega preložil —k—.)

Vnekej vási stá živela dva kmeta, ki sta si bila ródna brata: jeden je bil siromašen, drugi imovit. Imoviti se preseli v mesto, sezida si veliko hišo ter postane trgovec, a drugi brat siromak često nima niti kosca kruha. Otroci — jeden manjši od drugega — plakajo in prosijo jesti. Od jutra do večera se siromašni kmetič trudi, kakor riba, ki se zaletava ob led, ali vse zamán. Nekóč reče svojej ženi: „Jaz pojdem v mesto in bom prosil brata, da mi s čimur koli pomore.“

In šel je k bratu bogatinu. Ko pride do njega, reče mu: „Oj, bratec moj dragi! Pomozi mi, s čimur vže koli moreš iz moje velike béde; žena in otroci mi so gladni, da se čéz-nje vidi.“

„Ostani pri meni teden dni, da bodeš delal, in pomorem ti!“

Siromak ostane pri bratu: pometa dvorišče, snaži konje, vozi vodo in cepi drva. Ob tednu mu dá bogatin hlebec kruha, rekoč: „Evo ti hlebec kruha za tvoje delo!“